

Sygn. akt IV P 167/18

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Galkowska

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Skoczewska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2018 r. w Puławach

sprawy z powództwa K. B.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zakład Karny w O.

o kwotę tytułem pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego

1.Zasądza od Skarbu Państwa- Zakładu Karnego w O. na rzecz powoda K. B. kwotę 49.950,00 zł (czterdzieści dziewięć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienia od dnia 15 marca 2018r. do dnia zapłaty;

2.Zasądza od Skarbu Państwa- Zakładu Karnego w O. na rzecz powoda K. B. kwotę 2.700,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 9 sierpnia 2018r. powód K. B. wnosił o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, aby pozwany Skarb Państwa - Zakład Karny w O. zapłacił jemu kwotę 49.950 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem pomocy finansowej określonej w art. 184 ust1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 631), przysługującej funkcjonariuszowi Służby Więziennej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, a w przypadku skierowania sprawy do rozpoznania w trybie zwykłym, to wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w O. kwoty 49.950 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2018r. do dnia zapłaty tytułem pomocy finansowej określonej w art. 184 ust1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 631), przysługującej funkcjonariuszowi Służby Więziennej na uzyskanie lokalu mieszkalnego.

Pozwany Skarb Państwa - Zakład Karny w O. powództwa nie uznawał i wnosił o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

K. B. jest funkcjonariuszem Służby Więziennej, pełni służbę w Zakładzie Karnym w O. od 1 grudnia 2008r., ostatnio jako starszy oddziałowy działu ochrony, posiada stopień starszego sierżanta Służby Więziennej (akta osobowe).

Powód posiada żonę i dwójkę małoletnich dzieci (bezsporne). Powód mieszka z rodziną w domu rodziców żony, żona nie posiada mieszkania położonego w pobliżu (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc k.37).

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim z dnia 29 sierpnia 2017r. powód, obok swojej matki M. B. oraz brata C. B., nabył spadek po swoim ojcu, po 1/3 części każde z nich (k.13). W skład spadku po ojcu powoda wchodzi dom jednorodzinny drewniany, położony w miejscowości Ł. 108, o łącznej powierzchni ponad 60 m², dom ten składa się z 2 pokoi o powierzchni 17,51 m² i 18,18 m², kuchni o powierzchni 14,57 m² i korytarza o powierzchni 6,69 m² oraz łazienki o powierzchni 5,40 m², jest w złym stanie technicznym, wymaga remontu (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: M. B. k.36v-37 i C. B. k.37).

W dniu 29 sierpnia 2017r. powód oraz jego matka i brat zawarli umowę o podział do korzystania z domu jednorodzinnego położonego w miejscowości Ł. 108 i zgodnie z tą umową, powód korzysta z pokoju o powierzchni 17,51 m², matka z kuchni o powierzchni 14,57 m² i korytarza o powierzchni 6,69 m², a brat C. korzysta z pokoju o powierzchni 18,18 m² i łazienki o powierzchni 5,40 m² (k.14-15, k.16). Faktycznie w domu tym mieszkają matka M. B. i brat C. z żoną i dwójką dzieci (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: M. B. i C. B.).

W dniu 12 grudnia 2017r. powód zawarł umowę przedwstępną zakupu lokalu mieszkalnego położonego w miejscowości N. (bezsporne).

W dniu 15 lutego 2018r. dokonano obmiaru domu położonego w miejscowości Ł. 108 i z tego obmiaru wynika, że powierzchnia mieszkalna domu, czyli powierzchnia pokoi wynosi 35,40 m² (dane zawarte w piśmie Dyrektora k.12, zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc).

W dniu 15 marca 2018r. powód złożył do Dyrektora Zakładu Karnego w O. wniosek o przyznanie mu pomocy finansowej określonej w art. 184 ust1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 631) przysługującej funkcjonariuszowi Służby Więziennej na zakup lokalu mieszkalnego położonego w miejscowości (...) wraz z oświadczeniem, że spełnia on warunki do uzyskania do pomocy finansowej; także powód złożył dokumenty wymagane dokumenty min. umowę przedwstępną sprzedaży z dnia 12.12.17r., kserokopie wypisów z rejestru gruntów, stosowne zaświadczenia ze Starostwa Powiatowego w O., akty urodzenia dzieci, akt małżeństwa, zaświadczenie o czasie przejazdu, umowę o podział do korzystania po H. B. (bezsporne, informacja zawarta w piśmie Dyrektora ZK – k.10).

Decyzją z dnia 11 maja 2018r. Dyrektor Zakładu Karnego w O. odmówił powodowi przyznania pomocy finansowej wskazując, że powód nie spełnia warunków do uzyskania tej pomocy, bo zachodzi negatywna przesłanka, o której mowa w art. 187 pkt 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej, ponieważ powód posiada 1/3 udziałów w nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym położonym w miejscowości Ł. 108 i zgodnie z art. 195 kc, powód posiada lokal mieszkalny spełniający normy przysługującej powodowi powierzchni (k.10-11).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy i akt osobowych powoda, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a także w oparciu o zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, które to zeznania są całkowicie zgodne z zeznaniami świadków: M. B. i C. B.. Zeznania wskazanych wyżej świadków oraz powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc jednakowo opisują stan faktyczny istotny dla niniejszego rozstrzygnięcia, zeznania te nie są kwestionowane przez stronę pozwaną. Zatem zeznania te należy obdarzyć walorem wiarygodności.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Żądanie powoda, zasądzenia na jego rzecz od pozwanego Skarbu Państwa- Zakładu Karnego w O. kwoty 49.950 zł tytułem pomocy finansowej określonej w art. 184 ust1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 631), przysługującej funkcjonariuszowi Służby Więziennej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 170 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 631), funkcjonariuszowi w służbie stałej oraz członkom jego rodziny przysługuje prawo do lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której stale pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej, a przy ustalaniu powierzchni mieszkalnej przysługującej funkcjonariuszowi uwzględnia się jego stan rodzinny oraz stopień służbowy lub zajmowane stanowisko. W myśl art. 173 tej ustawy, jednostkowa norma powierzchni mieszkalnej wynosi od 7 m² do 10 m², a funkcjonariuszowi w służbie stałej posiadającemu rodzinę przysługuje po jednej normie dla funkcjonariusza i każdego członka rodziny. Poza sporem jest, że rodzina powoda składa się z żony i dwójki małych dzieci, a więc powodowi przysługują 4 normy powierzchni mieszkalnej, czyli 28 m².

Realizacja prawa funkcjonariusza do lokalu mieszkalnego realizuje się - zgodnie z art. 171 ustawy, albo przez przydział lokalu albo przez przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie przez funkcjonariusza lokalu mieszkalnego. Zgodnie z art. 184 ust 1 ustawy, funkcjonariuszowi, który spełnia warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a który lokalu tego nie otrzymał na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale, przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej. Zgodnie zaś z art. 187 tejże ustawy, lokalu mieszkalnego na podstawie decyzji administracyjnej nie przydziela się funkcjonariuszowi:

- 1) w razie otrzymania pomocy finansowej, o której mowa w art 184 ust1;
- 2) posiadającemu w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej lokal mieszkalny w spółdzielni mieszkaniowej albo dom jednorodzinny lub dom mieszkalno-pensjonatowy albo lokal mieszkalny stanowiący odrębną nieruchomość, odpowiadający co najmniej przysługującej mu powierzchni mieszkalnej;
- 3) którego małżonek posiada lokal mieszkalny lub dom określony w pkt 2;
- 4) w razie zbycia przez niego lub jego małżonka lokalu mieszkalnego lub domu, o którym mowa w pkt 2.

Dyrektor Zakładu Karnego w O. odmawiając powodowi przyznania jemu pomocy finansowej na uzyskanie przez niego lokalu mieszkalnego nie kwestionuje innych przesłanek ustawowych do uzyskania przez powoda tej pomocy, wskazuje wyłącznie na przesłankę negatywną zawartą w pkt 2 art. 187 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej, twierdząc że powodowi taka pomoc się nie należy, bo posiada on 1/3 udziałów w nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym, położnym w miejscowości Ł. 108 i zgodnie z art. 195 kc, powód posiada lokal mieszkalny spełniający normy przysługującej powodowi powierzchni. Zatem postępowanie w niniejszej sprawie koncentrowało się wyłącznie wokół ustalenia i rozważenia istnienia bądź nieistnienia przesłanki z art. 187 pkt 2 w/w ustawy.

W ocenie sądu takie stanowisko pozwanego Zakładu Karnego w O. nie jest zasadne. Faktem jest, że powód stał się - w wyniku postępowania spadkowego po ojcu, w 1/3 razem ze swoją mamą i bratem, współwłaścicielem domu jednorodzinnego położonego w Ł. 108. Poza sporem jest, że powierzchnia mieszkalna w rozumieniu art. 173 ustawy, czyli powierzchnia znajdujących się w tym domu 2 pokoi wynosi 35,40 m². Poza sporem też jest, że współwłaściciele tego domu nie przeprowadzili podziału spadku, a więc rację oczywiście ma pozwany wskazując na art. 1035 kc, który stanowi, że jeżeli spadek przypada kilku spadkobiercom, do wspólności majątku spadkowego oraz do działu spadku stosuje się odpowiednio przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych. Istota współwłasności w częściach ułamkowych w myśl art. 195 kc polega zaś na tym, że własność rzeczy przysługuje wszystkim współwłaścicielom niepodzielnie i żaden z współwłaścicieli nie ma fizycznie wydzielonej części rzeczy na swoją wyłączną własność, a każdy z nich ma idealną część niepodzielnej rzeczy, rachunkowy jej ułamek określony jako udział współwłaściciela. Jednakże zgodnie z art. 206 kc każdy ze współwłaścicieli jest uprawniony do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli. Współwłaściciele w szczególności, mogą dokonać podziału rzeczy wspólnej do korzystania na podstawie umowy, która nie wymaga zachowania jakiegokolwiek formy szczególnej. W wyniku zawarcia takiej umowy o podział quoad usum współwłaściciele, będąc nadal posiadaczami samoistnymi rzeczy wspólnej, stają się posiadaczami zależnymi wydzielonych im części. Po zawarciu takiej umowy o podział quoad usum przez

współwłaścicieli, każdy ze współwłaścicieli dokonuje samodzielnie czynności zwykłego zarządu rzeczą wspólną dotyczących oddanej mu na wyłączność części rzeczy.

W niniejszej sprawie, w dniu 29 sierpnia 2017r., powód oraz jego matka i brat zawarli właśnie taką umowę o podział do korzystania z domu jednorodzinnego położonego w miejscowości Ł. 108 i zgodnie z tą umową, powód korzysta z pokoju o powierzchni 17,51 m², matka z kuchni o powierzchni 14,57 m² i korytarza o powierzchni 6,69 m², a brat C. korzysta z pokoju o powierzchni 18,18 m² i łazienki o powierzchni 5,40 m² (k.14-15, k.16). Zatem właśnie wszyscy trzej współwłaściciele domu położonego w Ł. 108 w tej umowie ustalili sposób korzystania z rzeczy wspólnej, dokonując podziału rzeczy wspólnej do używania, tj. wyodrębniając określone jej części do wyłącznego korzystania przez poszczególnych współwłaścicieli, a więc dokonali podziału quoad usum.

W myśl tej umowy powód jako jeden ze współwłaścicieli ma prawo korzystać z jednego pokoju w tym domu o powierzchni 17,51 m², choć faktycznie - jak wynika z zeznań powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc oraz zeznań świadków: M. B. i C. B., w domu tym, składającym się z 2 niewielkich pokoi i kuchni nie mieszka powód ze swoją rodziną, tylko w domu tym mieszkają matka M. B. i brat C. z żoną i dwójką dzieci. Powód zaś ze swoją rodziną w tym domu nie mieszkał i nie mieszka, bo nawet nie ma możliwości, obiektywnie na to patrząc. Dom ten bowiem, co zgodnie podali świadkowie i powód słuchany w trybie art. 299 kpc, jest w złym stanie technicznym, składa się z 2 pokoi powierzchni 17,51 m² i 18,18 m², kuchni o powierzchni 14,57 m², łazienki o powierzchni 5,40 m² i korytarza o powierzchni 6,69 m², a więc jest niedużym domem i mieszka tam już 5 osób. Zatem powód, choć teoretycznie może korzystać, zgodnie z zawartą umową o podział - z pokoju o powierzchni 17,51 m², to faktycznie, stwierdzić należy, że jest to niemożliwe, bo przecież ma on żonę i dwójkę dzieci i zamieszkanie w tym domu 9 osób, w tym czwórki małych dzieci, po prostu nie byłoby możliwe.

Pamiętać należy, że powód jest funkcjonariuszem Służby Więziennej w służbie stałej od 10 lat i zgodnie z art. 170 w/w ustawy, jemu oraz członkom jego rodziny przysługuje prawo do lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której stale pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej. Zastępczą formą realizacji prawa funkcjonariusza do mieszkania, będącą konsekwencją niezrealizowania uprawnienia funkcjonariusza, który ma prawo do otrzymania lokalu mieszkalnego, jest pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej. Celem przyznania tej jednorazowej pomocy finansowej dla funkcjonariuszy jest realizacja prawa funkcjonariusza do zamieszkiwania w miejscowości, w której pełni służbę, zaś warunkiem przyznania pomocy finansowej jest brak zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych funkcjonariusza. Ważnym więc jest, aby pomoc finansowa została przeznaczona na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych funkcjonariusza i jego rodziny. Skoro ustawodawca określił, że funkcjonariusz ma prawo do lokalu mieszkalnego i to o określonych parametrach, w odpowiednio niedalekiej odległości od miejsca pełnienia służby, to oznacza, że lokal mieszkalny ma służyć temu funkcjonariuszowi do właściwego pełnienia przez niego odpowiedzialnej przecież służby. Oczywiście, w świetle utrwalonego już orzecznictwa, udział funkcjonariusza we współwłasności lokalu mieszkalnego jest przesłanką negatywną uzyskania pomocy finansowej, ale - o ile ten udział prowadzi do zaspokojenia jego potrzeb mieszkaniowych, a więc gdy tytuł prawny do tego lokalu równocześnie umożliwia jego zasiedlenie. O możliwości zasiedlenia lokalu mieszkalnego, czy domu do którego funkcjonariusz uzyskał tytuł prawny może decydować wiele okoliczności, jak np. zamieszkiwanie zbyt wielu osób czy warunki techniczne. Jeszcze raz należy podkreślić, że skoro ustawodawca określił, że funkcjonariusz ma prawo do lokalu mieszkalnego i to o określonych parametrach, w określonej odległości od miejsca pełnienia służby, to oznacza, że lokal mieszkalny ma służyć dla właściwego wykonywania służby. Kwestia przyznawania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego przez funkcjonariusza służby więziennej była w podobny sposób uregulowana we wcześniej obowiązującej ustawie o Służbie Więziennej z dnia 26 kwietnia 1996 r. Jak wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z dnia 29 kwietnia 2009r. w sprawie I (...) 7/08, przewidziana ustawą z dnia 9 kwietnia 1996 r. pomoc finansowa nie została ukształtowana jako prawo z tytułu samego pełnienia służby w charakterze funkcjonariusza Służby Więziennej. Celem przepisów określających prawo funkcjonariuszy Policji (a także Służby Więziennej) do lokalu mieszkalnego w miejscowości,

w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej jest doprowadzenie do sytuacji, aby funkcjonariusz w służbie stałej mieszkał w miejscowości, w której pełni służbę lub miejscowości pobliskiej. Jeżeli posiada on odpowiednie mieszkanie w miejscowości, w której pełni służbę lub miejscowości pobliskiej, to cel tych przepisów jest osiągnięty. Świadczenie to przysługuje w celu uzyskania mieszkania umożliwiającego funkcjonariuszowi zamieszkanie w miejscu pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej. Sąd podkreślił wyraźnie, że decydujące znaczenie ma sytuacja mieszkaniowa funkcjonariusza składającego wniosek o przyznanie przedmiotowego świadczenia, a zatem pomoc finansowa przysługuje funkcjonariuszowi tylko wówczas, gdy zgłaszając roszczenie nie miał on zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych w miejscowości pełnienia służby lub pobliskiej. Istotne zatem jest to, jak należy rozumieć zaspokojenie prawa funkcjonariusza do lokalu, a inaczej mówiąc zaspokojenie jego potrzeb mieszkaniowych z uwzględnieniem przysługującej normy powierzchni mieszkalnej. Chodzi tu przy tym niewątpliwie o dom (lokal) nadający się do zamieszkania. Trudno bowiem mówić o zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych na przykład w sytuacji nabycia domu w budowie czy w stanie surowym. Sąd Najwyższy w uchwale w sprawie II PZP 6/12 podniósł, że art. 178 ust. 1 pkt 1 obecnie obowiązującej ustawy o Służbie Więziennej wyłącza uprawnienie do równoważnika pieniężnego, jeżeli funkcjonariusz "posiada w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej tytuł prawny do lokalu mieszkalnego lub domu", z zastrzeżeniem jednak, że chodzi o tytuł prawny na podstawie którego funkcjonariusz ma zapewnione potrzeby mieszkaniowe. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w P. w wyroku WSA w Poznaniu z dnia 3 września 2015 r. w sprawie (...) SA/Po 320/15, fakt użycia przez ustawodawcę w art. 178 ust. 1 pkt 1 ustawy z 2010 r. o Służbie Więziennej przesłanki negatywnej w postaci posiadania "tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego lub domu" nie upoważnia organów do przyjmowania bezrefleksyjnej i automatycznej wykładni tego przepisu, w myśl której każdy tytuł prawny do lokalu - chociażby był to relatywnie niewielki udział w prawie własności nie wiążący się z posiadaniem faktycznej możliwości zamieszkiwania w danym lokalu (domu) - bezwarunkowo wyłączał prawo funkcjonariusza do równoważnika za braku lokalu mieszkalnego. W wyroku tym WSA w Poznaniu podkreślił, że funkcjonariusz może być tego rodzaju świadczeń pozbawiony wyłącznie wówczas, gdy jego potrzeby mieszkaniowe zostały w sposób rzeczywisty zaspokojone. Sam fakt dysponowania udziałem w prawie do lokalu mieszkalnego lub domu nie oznacza, że jest zaspokojona potrzeba mieszkaniowa funkcjonariusza Służby Więziennej.

Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę podziela stanowisko sądów zaprezentowane wyżej i przenosząc jej na realia przedmiotowej sprawy, to uznać należy, że w świetle ustalonego w niniejszej sprawie bezspornego stanu faktycznego, powód, choć jest współwłaścicielem w 1/3 domu o powierzchni mieszkalnej (...) m², to absolutnie nie można powiedzieć, że ma zaspokojone swoje potrzeby mieszkaniowe. W wyniku dziedziczenia powód wprawdzie posiada współudział w tym domu, ale nie nastąpiło i nie może też - obiektywnie na to patrząc, faktyczne zamieszkanie przez powoda i jego rodzinę w tym budynku, bo jest to po prostu niemożliwe do wykonania, skoro od kilku lat w tym małym budynku, będącym w złym stanie technicznym, mieszka już 5 osób, w tym dwoje małych dzieci. Tymczasem realizacja prawa funkcjonariusza Służby Więziennej do pomocy finansowej ma na celu zapewnienia warunków temu funkcjonariuszowi do prawidłowego pełnienia przez niego służby, ale aby ten funkcjonariusz mógł prawidłowo pełnić odpowiedzialną służbę, to musi mieć zapewnioną możliwość godnego prowadzenia życia prywatnego i rodzinnego. Obiektywnie oceniając stan faktyczny występujący w przedmiotowej sprawie, to stwierdzić należy, że gdyby powód skorzystał ze swojego prawa współwłasności, w szczególności zgodnie z zawartą umową o podział - z pokoju o powierzchni 17,51 m² i zamieszkał wraz ze swoją rodziną w tym domu, to takie wspólne zamieszkanie w tym domu 9 osób, w tym czwórki małych dzieci, nie zapewniłoby powodowi warunków do prawidłowego pełnienia przez niego służby, ale też i godnego prowadzenia życia prywatnego i rodzinnego.

Zatem stwierdzać należy, że nie wystąpiła tu przesłanka negatywna zawarta w pkt 2 art. 187 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej, bo według sądu - o czym była mowa wyżej, fakt że powód posiada 1/3 udziałów w nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym, położonym w miejscowości Ł. 108, nie oznacza, że zaspokojona została jego potrzeba mieszkaniowa. Wobec tego powodowi, w ocenie sądu, przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego, położonego w miejscowości pobliskiej - zgodnie z art. 184 ust 1 ustawy.

Zgodnie z art. 185 ust 1 i 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r., pomoc finansową przyznaje się funkcjonariuszowi w wysokości 25% wartości lokalu mieszkalnego o powierzchni użytkowej 50 m², a wartość lokalu mieszkalnego,

na podstawie której oblicza się wysokość pomocy finansowej, stanowi iloczyn 50 m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego i ceny metra kwadratowego powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego, publikowanej przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, służącej wyliczaniu premii gwarancyjnej od wkładów oszczędnościowych na budownictwo mieszkaniowe dla posiadaczy oszczędnościowych książeczek mieszkaniowych. Cena metra kwadratowego w I kwartale roku 2018 wynosiła jak wynika z Komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego 4132 zł (k.17), a więc wysokość kwoty stanowiącej pomoc finansową dla powoda, o którą to pomoc wystąpił w dniu 15 marca 2018r. określona w pozwie jest prawidłowa; zresztą kwota ta nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (pod względem arytmetycznym).

Zatem sąd zasądził na rzecz powoda od Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w O. kwotę 49.950 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2018r., czyli od dnia złożenia przez powoda wniosku do Dyrektora Zakładu Karnego w O. o przyznanie jemu pomocy finansowej. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zaprezentowanym w Uchwale z dnia 13 sierpnia 2013 r. w sprawie III PZP 4/13 - Funkcjonariusz Służby Więziennej może skutecznie dochodzić przed sądem pracy zasądzenia od Skarbu Państwa - właściwego Zakładu Karnego odpowiedniej kwoty tytułem pomocy finansowej na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych, jeżeli mimo spełnienia ustawowych przesłanek jej uzyskania i złożenia stosownego wniosku nie została mu ona niezwłocznie wypłacona (art. 184 ust. 1 i art. 220 ustawy z dnia 9.4.2010 r. o Służbie Więziennej - Dz.U. Nr 79, poz. 523 ze zm. i art. 455 KC). W uzasadnieniu swojego stanowiska Sąd Najwyższy podniósł, że szczegółowe zasady przyznawania tej pomocy reguluje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2010 r. w sprawie przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszowi Służby Więziennej i zgodnie z tymi przepisami, pomoc finansowa jest przyznawana na wniosek funkcjonariusza, a do wniosku powinny zostać dołączone ściśle określone dokumenty (§ 2 ust. 1, 2 i 3 ww. rozporządzenia). Rozpatrywanie wniosków o przyznanie pomocy finansowej następuje w kolejności ich składania, zgodnie z rejestrem prowadzonym przez jednostkę organizacyjną Służby Więziennej (§ 4 ust. 4 ww. rozporządzenia). Wypłata przyznanej pomocy finansowej może nastąpić jednorazowo lub w dwóch ratach, nie później jednak niż w terminie dwóch lat od wydania decyzji o przyznaniu tej pomocy. Według Sądu Najwyższego, a takie stanowisko tut. sąd podziela w całości, ponieważ ustawa o Służbie Więziennej i rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2010 r. w sprawie przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszowi Służby Więziennej nie określa terminu, do którego właściwy organ władzy służbowej ma rozpatrzyć wniosek i wydać decyzję w sprawie udzielenia tej pomocy, to wobec tego przyjąć należy, iż ta powinna być wypłacona po wezwaniu przez funkcjonariusza do jej wypłaty zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 455 kc, o ile oczywiście wcześniej wystąpił z odpowiednim wnioskiem i złożył wymagane przepisami dokumenty.

Powód, co jest bezspornym, złożył wniosek do Dyrektora Zakładu Karnego w O. o przyznanie jemu pomocy finansowej wraz z odpowiednimi dokumentami, o których mowa w § 2 ust. 1, 2 i 3 ww. rozporządzenia w dniu 15 marca 2018r., a więc w ocenie sądu i zgodnie z art. 455 kc przyjąć należy, że jest to data od której roszczenie stało się wymagalne. Zdaniem sądu, złożenie przez powoda wniosku spełniającego wszystkie wymogi, przy oczywistości wyliczenia wysokości kwoty tytułem tej pomocy finansowej (zgodnie z art. art. 185 ust 1 i 2 ustawy), winno być potraktowane jako wezwanie do zapłaty.

Zauważyć należy, że w ocenie sądu, zawarcie w art. 227 ustawy o Służbie Więziennej regulacji dotyczącej odsetek tylko od uposażenia i dodatków do niego nie może skutkować uznaniem, iż takie odsetki nie przysługują w przypadku opóźnienia w wypłacie innych świadczeń. Zastosowanie winny tu znaleźć ogólne reguły prawa cywilnego, a w szczególności wskazany wyżej przepis art. 455 kc oraz art. 481 kc.

Orzeczenie o kosztach zgodne jest z treścią art. 98 kpc, przy uwzględnieniu § 9 ust 1 pkt 2 w zw. z § 2 ust 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r., poz.265).